

A HÉT VERSE

John Keats

Utolsó szonett

Bár volnék, mint te, Csillag, oly örök -
nem a magas ég magányos tüze,
hogy türelmesen a világ fölött
vigyázzam, mint álmatlan remete,
a mozgó tengert, mely papként szelíden
mossa a föld emberi partjait
vagy nézi a friss havat, melynek ingyen
fehéérébe hegy s mocsár öltözik -
nem - én kedvesem érő kebelén
vágynék lenni szilárd s változhatatlan,
hogy annak lágy, lélekző melegén
örködjem örök-édes izgalomban:
azt szeretném, azt hallgatni, örökkön,
ott élni mindig - vagy meghalni rögtön.

[Szabó Lőrinc](#)